

ВТОРИЙ ПЕРИОДЪ

(313 — 1054).

§. 33.

Обращението на Константина Великий.

Святий Константинъ Великий билъ синъ на Констанция Хлора, който управлявалъ западната частъ на римската империя (Галлия и Британия), и на свята равноапостолна Елена. По желанието на стария императоръ Диоклетiana, той въ ранна младостъ билъ земенъ отъ родителитъ въ качество на заложникъ и се възпитавалъ при дворътъ му въ Никомидия. Когато Диоклетианъ се отказалъ отъ прѣстола, Константинъ се завърналъ въ Галлия и въ 306 год. (по смъртъта на Констанция) билъ провъзгласенъ императоръ. За приемане християнството той билъ предрасположенъ отъ майка си. Баща му, ако и да билъ язичникъ, нъ покровителствовалъ християнитъ, глѣдайки, че християнитъ сж вѣрни слуги и честни граждани. При двора Диоклетиановъ въ това врѣме, когато той още не билъ гонителъ на църквата, имало много християни на разни длѣжности, и Константинъ видѣлъ тѣхната прѣданность, честность и други достойнства изъ живота имъ. Когато се захванали гоненията, то високитъ качества тѣхни се обнаружили още въ по-големъ сила. Константинъ видѣлъ ужаса на гоненията и необикновенната твърдость на исповѣдницитъ Христови, при своя свѣтълъ умъ, могѣлъ да разбере, на коя страна е истината. Впоследствие Константинъ самъ признавалъ, че пребиванието му при двора на Диоклетиана много съдѣйствовало на неговото обращение въ християнството: „азъ се отчуждихъ отъ бившитъ до сега правители, говорилъ той, защото видѣхъ тѣхнитъ диви нрави.“